עשרה קידושין אלא לרבנן תשעה הוו אמרי

לד רבנן קידושא בתרא אכי פשים בגדי קדש ולביש בגדי חול עביד ליה התם את"ר יובא

אהרן אל אהל מועד למה הוא בא אינו בא

אלא להוציא את הכף ואת המחתה י (שכל)

הפרשה כולה נאמרה על הסדר חוץ מפסוק

זה מאי מעמא אמר רב חסדא גמירי יחמש

מבילות ועשרה קירושין מובל כהן גדול

ומקדש בו ביום ואי כסדרן לא משכחת להו

אלא שלש מבילות וששה קידושין תניא אמר

ר' יהודה מנין לחמש מבילות ועשרה קידושין

שטובל כהן גדול ומקדש בו ביום ת"ל ובא

אהרן אל אהל מועד ופשם את בגדי הבד

יורחץ בשרו במים במקום קדוש ולבש את

בגדיו ויצא ועשה הא למדת שכל המשנה

מעבודה לעבודה מעון מבילה אמר רבי מנין

לחמש מבילות ועשרה קידושין שמובל כהן

גדול ומקדש בו ביום שנאמר יכתונת בד

קודש ילבש ומכנסי בד יהיו על בשרו ובאבנט

בד יחגור ובמצנפת בד יצנוף בגדי קדש הם

ורחץ במים את בשרו ולבשם הא למדת שכל

המשנה מעבודה לעבודה מעון מבילה ואומר

בגדי קדש הם הוקשו כל הבגדים כולן זה לזה

וחמש עבודות הן תמיד של שחר בבגדי זהב

עבודת היום בבגדי לבן אילו ואיל העם בבגדי

זהב כף ומחתה בבגדי לבן תמיד של בין

הערבים בבגדי זהב ומנין שכל מבילה

וטבילה צריכה שני קידושין ת"ל ופשט ורחץ

ורחץ ולבש ר"א ברבי שמעון אומר ק"ו ומה

במקום שאין מעון מבילה מעון קידוש מקום

שָׁמַעון מבילה אינו דין שמעון קידוש אי מה

להלן קירוש אחר אף כאן קירוש אחר ת"ל

יובא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי

הבד אשר לבש יימה ת"ל אשר לבש כלום

אדם פושט אלא מה שלבש אלא להקיש

פשיטה ללבישה מה לבישה מעון קירוש אף

פשימה מעון קידוש א"ר יהודה מנין לחמש

מבילות ועשרה קירושין שמובל כהן גדול

ומקדש בו ביום תלמוד לומר ובא אהרן אל

אהל מועד ורחץ את בשרו במים במקום

קרוש הא למרת שכל המשנה מעבורה

לעבודה מעון מבילה אשכחן מבגדי לבן

לבגדי זהב מבגדי זהב לבגדי לבן מנין

בג א מיי׳ פ״ד מהלכום

רבינו חנגאל אמר רב חסדא גמירי חמש טבילות ועשרה קידושין כהן גדול טובל ומקדש בו . ביום. ואם תעשה העבודות כשיוצא לעשות תמיד של שחר [ב]בגדי זהב, צריך טבילה כמו בכל יוח שרוו (בןבגור ווזב, בורן טבילה כמו בכל יום ויום, כדכתיב בבואם אל אהל מועד ל) ירחצו מים ולא ימותו או בגשתם אל המזבח לשרת להקטיר אשה לה'. הנה טובל בתמיד של שחר. בא לעשות עבודת היום בבגדי לבן, צריך טבילה אחרת, כדכתיב כתונת בד קודש ילבש ומכנסי בד יהיו על רשרו ווו׳ עד רודי קודש ולבשם, הנה שתי טבילות. ולוכש בגדי לבן ועובד ולובש בגור לבן ועובו כל עבודת היום. וכתיב ובא אהרן אל אהל מועד . ופשט את בגדי הבד אשר והניחם שם, ורחץ את . בשרו במים במקום קדוש. בשוו במים במקום קודש. הנה ג' טבילות. ולבש את בגדיו ויצא ועשה את עולתו ואת עולת העם וגו׳. שלמה עבודת יום הכפורים בין עבודת פנים בין עבודת חוץ, אלא ובא אהרן אל אהל מועד שלא על הסדר הוא כתוב. וכך . סידור הענין, תמיד של שחר ככגדי זהב. עבודת היום בכגדי לבן. אילו ואיל העם ככגדי זהב על מזבח החיצון. ואחרי כן ובא אהרן אל אהל . מועד להוציא את הכף תמיד של בין הערבים והקטורת והנרות בבגדי זהב. הנה ה' עבודות. וכל המשנה מעבודה לעבודה צריך טבילה הנה ה' טבילות. ומנא לן שעל כל טבילה שני קידושין, שנאמר ופשט ורחץ, ורחץ ולבש, דרוש הרחיצה עם הפשיטה ועם הלבישה, כלומר תן רחיצה לפשיטה ותן רחיצה ללבישה. פיר׳ מקום שאין טעון טבילה, כגון בשעת העלאת איברים לכבש וכן מן הכבש למזבח וכיוצא

 הדבר ל"ע דהלח קרח
בקידוש מיירי אבל בטבילה
דשחרית אינו מפורש בכתוב
כלל ועי' לעיל ל' דלר"י אינו ומלוה ליישב.

בהן מן העבודות טעון

תום' ישנים

בקונטרס כדאמרינן בק"ו דלבישה טעון קידוש. ואין נראה לרבינו שמואל דדבר בהיקש חיבעיה לן בפרק

גמירי חמש מבידות וכו'. תימה לי אי הלכתא קרא למה לי לקמן וי"ל אי לאו קרא הוה אמינא חמש טבילות יטבול אפילו בזה אחר זה כולם ביחד להכי אלטריך קרא דכשהוא משנה מעבודה לעבודה עביד להו ואי לאו הלכתא הוה אמינא אינו משנה מעבודה

לעבודה אלא ג' פעמים דהוו להו ג' טבילות ותו לא: ראי כסדרן לא משבחת להו ה' מבילות. וא"ת ומנלן דהאי קרא שלא על הסדר נאמר טפי משאר קראי דילמא קטורת דיום הכפורים שלא על הסדר נאמר ומשכחת לה ה' עבודות תמיד של שחר בבגדי זהב קטורת דיוה"כ בבגדי לבו אילו ואיל העם בבגדי זהב עבודת היום בבגדי לבן מוספין ותמיד של בין הערבים בבגדי זהב וי"ל אם איתא דלא הוה הפסק בין הולאת כף ומחתה לעבודת היום שלפניה למה נאמר בה ובא אהרן והא התם קאי אלא ש"מ משום דאפסקה בעבודה חילונה להכי כתב ובא וא"ת א"כ לימא משום דכתיב ובא אהרן ש"מ שלא על הסדר נאמר ומאי אינטריך רב חסדה למימר טעמא משום דגמירי ה' טבילות וי"ל דה"א גזירת הכתוב הוא שיוליא כף ומחתה לאחר גמר עבודת פנים ושוב חוזר לפנים ופושט את בגדי הבד והניחם שם ושוב יולא ועושה אילו ואיל העם ומוספין ותמיד של בין הערבים וח"ת וחימח דהחי ובא אהרן לאו להוליא כף ומחתה אלא להפסיק בעבודת פנים ונימא ובא אהרן להקטיר קטורת או להואת פר ושעיר ואי משום ה׳ טבילות נימא דמפסיק באילו ואיל העם בין קטורת להזאות אבל הולאת כף ומחתה מנלן דעבודה היא להצריך לה טבילה בפני עלמה י"ל משום דכבר כתב בכולהו עבודות היום ובא והביא אבל הולאת כף ומחתה לא כתיב להכי איכא למימר דבהולאת כף ומחתה איירי: ומה במקום שאין מעון מבילה מעון קידוש ובו׳. ליכח למימר

טמא ליכנס לעזרה יוכיח שטעון טבילה ואין טעון קידוש די"ל מה להתם שאינו עובד תאמר ביוה"כ שהוא רולה לעבוד:

מה לבישה מעון קירוש אף פשימה. ואם תאמר והא לבישה גופה בק"ו אתיא ובעיא היא בפרק איזהו מקומן (זבחים דף נ:) למ"ד בתר מלמד אולינן אי דבר הבא בק"ו חוזר ולמד בהיקש בקדשים וי"ל דהני מילי בקדשים פלגון קרבנות גופייהו:

עשרה קידושין. לחמש טבילות: משעה הוו. דחסרא ליה טבילה ראשונה חד קידוש: אמרי לך רבנן. קידוש עשירי החסר כאן: קידושה בתרה. כשגמר עבודת כל היום ופושט בגדי קודש ולובש בגדי חול: עביד ליה החם. כשבה לפשוט בגדי קודש דלדידן סבירה לן

> אמר רב הסדא גמירי. במים וגו'. הרי כשהוא משנה מעבודת התמיד להתחיל בעבודת היום שהיא פנימית כדכתיב בתריה ולקח את

> הידוש חד אפשיטה וחד אלבישה ולר׳ מאיר לא מקדש מידי שהרי אינו בא ללבוש בגדי קודש: וכא אהרן אל אהל מועד. נאמר אחר שגמר הקטרה ומתן דמים פר ושעיר: למה הוא בא. אל ההיכל הרי גמר עבודותיו אף במקרא זה לא פירש מה יעשה לשם: אינו בא אלא להוליה כף ומחתה. שהניח בין הבדים כדכתיב ס ונתן את הקטרת על האש וגו': שכל הפרשה. נאמרו המקראות על סדר העבודות (ה) המחלפות כסידרן בפרשה כך סדר עבודתם חוך ממקרא זה שכתב הולאת כף ומחתה עם עבודות הפנימיות ולא הפסיק עבודת אילו ואיל העם בנתיים והיה לו לכתוב בתחילה ויצא ועשה את עולתו וגו' ואח"כ ובא אהרן להוליא כף ומחתה ואח"כ ופשט את בגדי הבד והניחם שם ורחץ את בשרו במים ולבש את בגדיו שמונה של כל השנה ועשה המוספין ותמיד של בין הערבים: מחי טעמח. לריך להפסיק בחילו וחיל העם בין עבודת היום להולחת כף ומחתה: הלכה למשה מסיני: המש טבילות. בו ביום: וחי כסידרן. של עבודות כתיב מקרא זה: לא משכחת בהן אלא שלש טבילות. אחת לתמיד של שחר ואחת בינו ובין עבודת היום כולה עם הולאת כף ומחתה ואחת בין הולאת כף ומחתה לאילו ואיל העם ועמהם המוספין ותמיד של בין הערבים לפיכך לריך להפסיק אילו ואיל העם בין עבודת היום להולאת כף ומחתה והוצאתן תפסיק בין אילו ואיל העם לתמיד של בין הערבים הרי חמש תמיד של שחר בנגדי זהב עבודת היום בבגדי לבן אילו ואיל העם בבגדי והב על המזבח החילון הולאת כף ומחתה בבגדי לבן ומוספין ותמיד של

בין הערבים בבגדי והב: ולבש את בגדיו. שמונה בגדים המיוחדים לו כל ימות השנה: מעבודה לעבודה. מעבודת פנים לעבודת חוץ וה"ה מחוץ לפנים ולקמן מסיים מילחיה וקתני חמש עבודות הוו הרי חמש טבילות: כתונת כד קודש ילבש ורחן

לקמן ע:], צ) [לייל וכל], ג) [לקמן על. וש"נ](זבחים יע:), ד) לקמן על., ה) ווימכא מוז.

> תורה אור השלם 1. וּבָא אַהַרן אֵל אהַל מוצד וּפָשַט אֶת בִּגְדֵי הַבָּד אֲשֶׁר לְבַשׁ בְּבאוֹ אֶל הַקְּדֶשׁ וְהִנִּיחָם שְׁם: אֶל הַקְּדֶשׁ וְהִנִּיחָם שְׁם:

2. וְרָחַץ אֶת בְּשְׂרוֹ בַמַּיִם במקום קדוש ולבש את בְּגָּדְיוֹ וְיָצָא וְעָשָׁה אֶת עֹלֶתוֹ וְאֶת עֹלַת הָעָם וכפר בַּעַדוֹ וּבַעַד הַעַם: ױקרא טז כד ויקרא טז כד ג. בְּתֹנֶת בַּד קֹדֶשׁ ִילְבָּשׁ.

ני בְּוֹנֶּיֶה בָּוֹ יְנֶיה עֵל בְּשְׁרוּ וּמִכְנְסֵי בַד יִהְיוּ עַל בְּשְׁרוּ יחנר בד ירארונז וּבְמִצְנֶפֶת בַּד יִצְנֹף בִּגְדֵי קדש הם ורחץ במים את לְרֶשׁ חַבּט וְנְ בּהַ בְּשָּׂרוֹ וּלְבֵשָׁם: ויקרא טז ד

→ גליון הש"ם

תום' ד"ה מה לבישה וכו' כגון קרבנות גופייהו. ע" לעיל דף כג ע"ב תוס" :ד"ה ילבש

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה אינו נא כו' על סדר העצודות המתחלפות כסידרן: (ב) ד"ה ואומר בגדי קדש הס. בחוך מקרא זה עלמו יש לך שלש תיבות הללו שהן יתירות לדרוש כו׳ ולקמיה מפרש: (ג) ד"ה מה לבישה כו' דמיבעי ליה לטבילה כשבא להחליף כר' יהודה:

מוסף רש"י

חוץ מפסוק זה. מניאה וו, שהיא אחר עשיית עולתו העם והקטרת ועולת בחוץ בבגדי זהב וטובל ומקדש ופושטן ולובש בגדי לבן ובא אל אהל מועד להוציא את הכף ואת המחמה ילחנים ויקרא טז כא). **ועשרה** קידושין. ידיו ורגליו מן הכיור (לעיל ימ.). בו ביום. ניוס הכפורים

תום' ישנים

למה הוא בא. כי אין לומר שבה שם כדי לפשונו ולהניחם לפנים, ודאי מסחמא אין בגדיו דהא דהא מצוה להניח בנדיו לחושנות משמע (שהניחס) [שיניחס] הם אלה שלה ישמחשו בהם

דלמת כשכיתן לכהן הדיוט. ה"ג וכל הפרשה. ולא גרסיטן שבכל הפרשה. גמירי חמש שבידות בו'. לאו הכי גמירי להו דחמש [הן] דמקרא נפקא, אלא שיטוי עבודות גמירי להו וממילא יש בין כל אחת ואחת טבילה, אבל בהלכה למשה מסיטי (ו)לא החכר טבילות. מקום ששעון שבידה איבו דין ששעון קידוש. וליכא למימר דאדכבה טבילה במקום קידוש, דכיון שיש טבילה

לא יצטרך קידוש, דהא טבילה אינה במים קדושים כמו קידוש שהיה במי הכיור. מה דבישה שעון קירוש בו'. פי'

שני השעירים וגו׳ וכוליה עניינא : ואומר בגדי קדש הם. בחוך מקרא זה עלמו (כ) לדרוש יש לך שלש חיבות הללו שהן יתירות כולן ולקמיה מפרש מאי דרשה : וחמש עבודות הן. אתיא בין לרבי בין לר"י: ח"ל ופשט ורחץ וגו'. הך מילתא רבי קאמר לה דגמר טבילות מורחץ במים דכתיב בבגדי לבן ואייתר ליה האי קרא דר״י ודריש לה לקידושין ופשט ורחץ ורחץ ולבש הטיל הכתוב ורחץ בין ופשט ולבש ליתן רחיצה לפשיטה ורחיצה ללבישה : מה מקום שאין טעון טבילה. כל ימות השנה הבא לעבוד אין טעון טבילה מן התורה אלא מדברי סופרים לזכור טומאה ישנה : טעון קידוש. דכתיב (שמות מ) בבואם אל אהל מועד ובתרבתם אל המובח ירחלו: מקום שטעון טבילה. ביוה"כ לכל חליפות בגדים: מה לבישה טעון קידוש. דנפקא לן מק"ו מטבילה כדאמרן ומופשט ורחץ לא דריש ר"א בר"ש שטעון קידושין דמיבעי ליה לטבילה (ג) להחליף בבגדי זהב כר' יהודה:

כפרתן איזהו מקומן (זבחים נ, ב) (למה דאימ) (למה) דלימן ליה לרב פפא דהסם ולא איפשיטא, אלא ה"פ מה לבישה של שחרית טעון קידוש בדאמריט לעיל ונפיק לן מקרא דלקמן בשמעמין בבואם אל אהל מועד ובקרבתם אל המובח יראנו וגוי. ור"ת אומר דלאו קושיא היא דכל אוסם (מרוב) [מידות] שאומר שם בחלמוד בריש איזהו מקומן אינו אלא בקדשים דוקא

תנא